Важко прокинутись і піти
в ранок похмурий.
"Де мій коханий?" – питала ти
сторожа мурів.

Вічна сторожа, звісно, не спить.
Погляд відводить.
Мовчки відводить погляд століть.
Гордо відходить.

Важко далі в чорному йти
тілі і віці.
"Де мій коханий?" – питала ти
слуг кам'яниці.

Слуги не знають, та не мовчать,
древні й затяті.
"Ми б віддали обмить, поховать.
Ми не зі знаті".

Сторож не скаже, служка не зна.
Перед порогом
ти озирнулась: подобизна
духа святого.

Важко розгледіть ранішній лик.
Страшно ступити.
"Ще не заходь, – сказав чоловік
голосом битим, –

ти не шукала право забуть,
ти ще не зможеш.
Тут або служать, або стережуть.

Ділять по-своєму білу грудь
слуги й сторожа".